

maaske spørge det ærede Medlem: Naar han argumenterer saaledes, at det jo i Grunden var ligegyldigt, hvor Flertallet var i det nye Ministerium, hvorfor var han saa saa uhyre ivrig for, at det ikke skulde komme paa den nuværende Regerings Side? Jeg tror, der er mere Aaabenhed i at sige: Ja, det er rigtigt at vide, hvor Flertallet er.

Disse Bemærkninger kan ogsaa være rettede til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), som drøftede Spørgsmaalet om Sættelsen af Ministeriet. Maa jeg have Lov til ham at sige, at det paa ingen Maade kunde undre os, at hans Parti ikke var nogen særlig varm Ven af Tanken om, at Folketingets Flertal skulde være det førende. Vi maatte snarere undre os over, at hans Parti overfor dette Spørgsmaal straks stillede sig dog mere forstaaende, end Venstre gjorde det, idet det overfor Venstres anmassende Fordring om en Rigsdagsparlamentarisme foreslog 3 fra hver Side. Men naar det ærede Medlem derefter udviklede, at hvis man gik ind paa vor Tanke om 7 fra de to Partier, hvoraf 4 fra de Radikale, vilde det jo blive omtrent ensbetydende med, at det var det gamle Ministerium, som sad, saa maa jeg sige, at med al Respekt for de Personligheder, blandt hvilke jeg har Sæde for Øjeblikket, tror jeg, at naar et Ministerium bestaaende af 10 Radikale afløstes af et Ministerium af 4 Radikale og 9 af de andre Partier, saa var der sket en betydelig Forandring, tilstrækkelig til, at man kunde sige, at der var opnaaet et Samlingsministerium. Men det er jo ganske klart, at det, man fra den Side vilde, var ikke et Samlingsministerium, men et Ministerium til Fortrængelse af den nuværende Folketingsflertalsregering.

Det ærede Medlem, som er Ordfører for Flertallet, men tilhører Venstre, dvælede saa et Øjeblik ved en taktisk Episode, som henimod Slutningen af Forhandlingerne foregik fra det ærede Partis Side, og mente, at vi havde jo kunnet opnaa det, vi ønskede: de 4 + de 3 overfor de 6, hvis vi havde accepteret det Forslag, Venstre stillede, og havde kunnet bevæge Kongen til at indse, at det var det rigtige, at Konseilspræsidenten tilhørte Folketingsflertalspartierne. Nu ved jeg ikke, om det ærede Medlem virkelig mener, hvad han her siger, at det vilde have været en rigtig Udgang af disse Forhandlinger, hvis man var blevet enig om 3 + 3 + 3 + 3 og en Konseilspræsident valgt af Kongen, og Konseilspræsidenten derefter havde benyttet sin Stilling som Kongens nuværende Raadgiver til at sige til ham: Den eneste rigtige

Løsning er den, vi hele Tiden har ønsket, men som de andre har bekæmpet. Vilde det have været at give Kongen den frie Stilling indenfor den af Venstre angivne Ramme, som Partiet ønskede? Nej, jeg tror, at hvis Konseilspræsidenten havde opfattet sin Opgave saaledes, vilde man have sagt, at vi havde misbrugt den Stilling, vort Parti i Øjeblikket indtager.

Dernæst brugte det ærede Medlem den Vending, at der var Tale om, at man i vort Modforslag vilde foreskrive Kongen, hvem der skulde være Konseilspræsident. Nej med Hensyn til Hans Majestæt Kongens Stilling har det ærede Medlems Parti under Tilslutning af det konservative Folkeparti villet give Kongen en Stilling, som var paa en Gang foreskrevet, idet man nemlig skulde sige til ham, at det skulde være en Mand udenfor Øjeblikkets politiske Strid, og fri, idet man vilde overlade til ham den vanskelige Opgave at træffe Valget mellem at skabe et Ministerium med Landstingsflertal eller et Ministerium med Folketingsflertal. Overfor den Manøvre, som Venstre den Gang foretog, vil jeg hævde, at vi ved vort Tilbud, hvor vi stillede en politisk Fordring: 7 mod 6, og overlod til Kongens Valg, hvem der skulde være Konseilspræsident, men i øvrigt indgik paa Forhandling med de øvrige om muligvis at anbefale en bestemt Mand til Hans Majestæt Kongens Valg, har stillet os paa det strengeste konstitutionelle Standpunkt, som det i denne Sag var muligt at tage.

Jeg har endnu nogle Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem om Spørgsmaalet, hvor det ærede Medlem vendte tilbage til en Undersøgelse, som han anbefalede det nye Ministerium at foretage. Han karakteriserer stadig denne Undersøgelse paa en saadan Maade, at der ikke for nogen kan være Tvivl om dens Karakter eller om, hvad den skal tjene. Men det ærede Medlem siger dog noget nyt denne Gang. Han siger, at han tror heller ikke, der er noget videre at undersøge. Men saa tilføjede han en Bemærkning, som jeg, da det maaske er sidste Gang, vi overhovedet staar overfor hinanden i denne Sal, maa tillade mig at sige ikke klæder ham ved Afslutningen af hans politiske Liv. Det klæder ham ikke at sige, at vort Krav om et Flertal i Regeringen har fremkaldt en Mistanke hos ham om, at der var mere. (J. Pedersen: Ikke hos mig). Ikke hos det ærede Medlem? — Det ærede Medlem sagde, at denne Mistanke kunde findes; i saa Fald vil dog en saadan Udtalelse af ham bestyrke den, og jeg vil sige, at saa